

SYND, SONING OG FØLGER DERAU (1959)

av Adolf Bjerkreim. Lyddopptak på "sunneord.no"

12. TIME:

Bønn.....

Nå skal jeg ikke si noe mer med hensyn til selve forlikelsen. Hverken slik den var i den gamle pakt, eller slik den foregikk i den nye pakt ved Kristi død.

Vi får nå overlate til Den Hellige Ånde, at det vi har lest om det og sett på til nå, må bli klarere for dere etter hvert.

Jeg håper det kan gå med noen av dere som med elever som gikk her for mange år siden. Vi gjennomgikk den gang brevet til efeserne. Og jeg la ikke spesielt merke til at noen fikk noen særskilt velsignelse og hjelp. Men da noen måneder var gått, så fikk jeg et brev hjem fra en av de. Det var en forholdsvis ung kvinne. I brevet skrev hun bl.a.:

"Da jeg satt på timene og hørte og noterte ned det som ble sagt (og hun var svært flink å notere. Så selv om jeg ikke dikterte det nøyaktig, så hadde hun det nesten ordrett alikevel). Så satt jeg på benken og tenkte at dette her det forstår jeg nå. Og jeg var så glad og takknemlig for det jeg hadde hørt. Men da jeg kom hjem tok jeg for meg alle notatene og gikk gjennom det på nytt, og i bønn. og NÅ har det skjedd! Du sa en gang i de timene, at du var redd for at vi ennå ikke hadde sett og forstått hva de ordene egentlig inneholdt. Jeg ble nesten sint, og jeg satt og tenkte på at du bare skulle vite hvor godt jeg forstår det! Men NÅ opplevde jeg at du hadde rett! jeg hadde på en viss måte forstått det med hodet, med tanken. Men i virkeligheten var det ikke erkjent og forstått med mitt hjerte. Men som jeg nå satt og las notatene, og deretter leste Efeserbrevet om igjen, og særskilt det 2. kapittel, så har ikke jeg ord for å skildre hva som da gikk opp for meg. Men NÅ fatter jeg det ERFARINGSMESSIG hva det vil si at jeg er gjort LEVENDE MED KRISTUS! At jeg er MED OPPREIST i HANS OPPSTANDELSE! Og allerede, og nå, i HANS person, ER SATT i det HIMMELSKE!"

Så var hele brevet en eneste lovsang for det hun nå hadde opplevd.

Jeg vil håpe det vil gå slik med flere av dere. At noe av dette vi nå har sagt, særlig i de to siste timene, sett på bakgrunn av det vi har hatt før, vil LUKKE SEG OPP langt anderledes enn det har gjort for dere mens dere satt her.

Da vil jeg nå begynne å si litt om FØLGENE.

Eller skal jeg heller si: LITT av RESULTATENE av forlikelsen.

ALT har jeg selvsagt ikke lys over, og kunne ikke bære det frem selv om jeg ville. Men selv med det jeg TROR jeg har sett, kan jeg neppe få med alt.

Når jeg tenker på RESULTATENE av den forlikelse som fant sted i Kristus Jesus, så vil jeg først få nevne, at den FØRSTE og VESENTLIGSTE følge, den er på GUDS side! Den angår i en forstand ikke oss. Men det første gagn, for å tale så enkelt, den først følge, det første RESULTAT, det er PÅ GUDS KONTO. Det innkasserte han på seg. Og hvis ikke DET var tilfellet og i full orden, så ville heller ALDRI vår frelse ha blitt

fullkommen.

Dere husker jeg sa vi skulle komme tilbake til Romerbrevet 3, vers 23-26. Det skal vi nå. Da bare påpeker jeg at NÅDESTOLEN i den gamle pakt, den var et BILDE på , an AVSKYGNING AV KRISTUS JESUS I HANS DØD. Nå skal vi se på det litt nøyere.

Jeg tror ikke, mine venner, at det ikke finnes et avsnitt i hele testamentet som har betydd og nå betyr mer for min tro og mitt kristne syn, enn nettopp det som jeg vil peke på i disse versene. Det gikk MANGE år før jeg hadde det MINSTE gagn av det! Erfaringsmessig.

Men da det lukket seg opp for meg, så ble det så og si ALT!

(Vi leser versene:)

"ALLE har syndet, og fattes (mangler) Guds ære."

Og de, disse som har syndet, og syndet TIL GAGNS! Slike som der IKKE FINNES NOE GODT I, som er AVVEKNE, og hvis strupe er som en ÅPNET grav...ikke en ÅPEN grav, for den kan være NY og REN...men en grav som er ÅPNET! Den rommer et LIK. RÅTTENHETEN regjerte der, og STANKEN!

Og her står det i vers 13 at *"Deres strupe er en ÅPNET grav, de bruker sin tunge til SVIK, og ORMEGIFT er under deres lepper."* Så når bare et menneske åpner sin munn, så taler munnen det hjertet er fullt av. Så kommer ALL SLAGS SYND og urettferdighet i enhver form for dagen. (Vers 24:) *"DE blir*

RETTFERDIGGJORT..." Det vil si at de blir dømt og erklært FRI! FRITATT FOR ALL SKYLD! For ALL STRAFF!

Og for ALL DOM! Det er å RETTFERDIGGJØRE.

"DE blir rettgferdiggjort UFORSKYLDT av HANS nåde ved FORLØSNINGEN I KRISTUS JESUS."

Før jeg leser mer, la meg si: Det forekom meg en gang som underlig, at GUD skulle gå hen å AVSI FRIFINNELSESDOM over et menneske som FAKTISK VAR EN SYNDER! Og i SEG SELV var SYNDIG! Hvis RETTFERDIGHET skulle skje fyldest, MÅTTE så ikke Gud utføre dommen over dem? Og ikke dømme dem for å være FRI? Rettgerdiggjøre dem. Det forekom meg nesten som at Gud så "gjennom fingrene" på synden og det hele, og ikke TOK DET så nøye: "Ja, ja..jo, det er riktig, du har syndet, men det...jeg skal TILGI deg! Jeg tilgir deg, så glemmer vi det og skal ikke snakke mer om det! Så skal du SLIPPE straffen!" Så det å bli RETTFERDIGGJORT, det trodde jeg IKKE VAR NOE ANNET! Og ikke noe MER, enn å SYNDENES FORLATELSE! og så skulle ikke Gud snakke mer om det. Akkurat som om jeg sto for lagmannretten, anklagd for en eller flere forbrytelser. Og der hadde jeg TILSTÅTT! "Det er riktig, JEG HAR GJORT DET!" Så sier dommeren: "Ja, ja..dette er i grunnen svært! Etter paragrafene så skulle du ha hatt så og så mange års straff! Men...nå skal vi skrive til kongen og søke om NÅDE for deg, om du kan bli benådet." Så sier jeg: "Nei takk, jeg skal ikke ha noen benådning! Jeg sa en liten feil i sted, det må jeg rette på. Jeg mente ganske annet forhold. Jeg står ANKLAGD for en forbrytelse som jeg ALDRI noensinne har begått! Så jeg VEDKJENNER meg ikke forbrytelsen." og SÅ sier dommeren: "Dette var svært, men vi skal søke om nåde for deg." "Mange takk! jeg skal ikke ha nåde." svarer jeg. Eller dommeren sier: "Vi skal tilgi deg. Nå har vi snakket med motparten og han går med på at du skal tilgis."

"Takk, jeg skal ikke ha noen tilgivelse. Med en gang jeg tar i mot NÅDE, så har jeg erkjent at jeg er SKYLDIG! Men jeg står USKYLDIG her! Anklagen er ikke riktig. Og tar jeg imot tilgivelse, så har jeg erkjent at jeg er skyldig!" svarer jeg. Så spør dommeren: "Unnskyld, hva vil du ha da?" "Jeg vil ha RETTFERDIGGJØRELSE!" Ikke nåde! Ikke tilgivelse! Men jeg skal ha RETTFERDIGGJØRELSE!"

Og hva vil DET være?

Det var at RETTENS REPRESENTANTER AVSA EN DOM OVER MEG som lød på:

"Han er USKYLDIG! Vi finner ham IKKE skyldig i noe av det han har stått anklaget for!"

Kan dere se FORSKJELLEN der?

Mellom NÅDE, FORLATELSE og RETTFERDIGGJØRELSE?

Men DER kom VANSKELIGHETENE inn!

Den MENNESKELIGE domstol kan BARE rettferdiggjøre DEN som BEVISELIG er uskyldig!

ER han skyldig, straffskyldig, så kan ikke MENNESKER rettferdiggjøre ham! Da er det spørsmål om BENÅDNING. Eller tilgivelse. Men INGEN rettferdiggjørelse.

Men når det gjelder vårt forhold til GUD, så er det ikke USKYLD! Men vi HAR syndet og FATTES hans ære. Og vi VEDGÅR og TILSTÅR! At vi er skyldige. FINNES det da noen MENING i at Gud går hen og avsier FRIFINNELSESDOM over oss? ERKLÆRER oss for å være USKYLDIGE og FRI å være! Ville ikke Gud da begå en URETTFERDIGHET?

Jeg tror da, min venn, at om ingen andre ville protestere og ANKLAGE GUD, så ville DJEVELEN gjøre det!

Og han spør Gud: "Med hvilken RETT dømmes du han FRI å være? Når du har sagt at hver sjel som synder skal DØ?"

Nå, venner, det er DET problemet vi får SVAR på i de versene vi har begynt med.

Vi blir RETTFERDIGGJORT, dømt FRI å være...i parantes: det er den ENE siden av rettferdiggjørelsen...den ANDRE siden er å bli TILREGNET en rettferdighet som IKKE er VÅR EGEN. Men Gud tar EN ANNENS PERSONS USKYLD og TILRENGER OSS DEN! Som om den VAR vår. DET kan et menneske ALDRI gjøre. Men slik kan GUD gå frem. Og det gjør han ved den NÅDE som er i forløsningen I KRISTUS JESUS. *"Som Gud stilte TIL SKUE i hans BLOD som en NÅDESTOL ved troen"* (vers 25).

Vil dere nå følge godt med: *"Ham stilte Gud til skue som en nådestol ved troen, for (hvorfor?)...for å VISE SIN rettferdighet.."* Det var DERFOR! Den fant sted på Golgata. Det var først og fremst Å VISE Guds rettferdighet. Ikke å vise Guds barmhjertighet, Guds kjærlighet og Guds nåde! LANGT DERIFRA! Men det FØRSTE han gjorde, det var å DEMONSTRERE, LEGGE FOR DAGEN, sin rettferdighet!

Hvorfor var det nødvendig?

Jo her står: *"...vise sin rettferdighet FORDI (så) han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort, FOR Å VISE sin rettferdighet...i den tid som NÅ er!"* (v. 25-26) MERK!: "slik at vi kunne bli rettferdige, vi som tror på Jesus Kristus."

(Er alle protestanter døde?.....)

Dere skjønner, kjære venner, at vi står overfor noe vanskelig. Noe som for vet og forstand nesten er utilgjengelig. Det beror på en Guds Ånds ÅPENBARELSE å fatte meningen!

"Han VISTE sin rettferdighet" ...ikke sin nåde og kjærlighet..."i den tid som NÅ er, for at HAN kunne være rettferdig! Og GJØRE den rettferdig som har troen på Jesus".

Han hadde BÅRET OVER med de synder som før var gjort!

Gud sa, før fallet (Adams) var en kjennsgjening: "Den sjel som synder skal DØ."

Vel, så syndet våre første foreldre, men de fikk leve! Og i stedet for å sende dem til helvete, så fikk de løfte om en frelse. DERES barns synd, og de syndet grovt, syndet inntil HELE JORDEN var fylt med vold, og Gud bedrøvedes over dem i sitt hjerte slik at han UTSLETTET den dalevende slekt! Men han sparte åtte (Noas fam.). Han BAR OVER med åtte og lot slekten fortsette i verden. Og de var ikke før kommet ut av arken etter syndfloden, og hadde ikke før reist et alter og takket ham, begynte de å synde igjen! Men Gud BAR OVER. Lot dem fortsette. Så tok han ut ett spesielt folk, nemlig Abraham. Jødenes stamfar. Og

ga de, ifølge Sagas 5, de BESTE og GUNSTIGSTE FORHOLD som kunne gis et menneske! For å bære frukt for Gud. Men i stedet for å bære frukt for Gud, bære gode frukter, så var de VILLE! De syndet og syndet og syndet! GUD BAR OVER. Han rørte litt på seg, ikke bare på Noas dager, men også på Abrahams dager, og utslettet to byer! Slo sånn litt i bordet og sa: "Pass på, jeg lever!" Men de andre fikk fortsette.

Jeg undres på venner, hva kjeruber, serafim og engler...MAKTENE og MYNDIGHETENE i himmelen...Du kjenner det uttrykk ifra Bibelen...MAKTENE...der er ikke bare en, der er flere...og MYNDIGHETENE...og NAVNENE...i himmelen. Og en MAKT og en MYNDIGHET er instanser som HAR NOEN TING Å SI! Du og jeg er ingen myndighet. Jeg er ingen rettsinstans som selv Gud må ta hensyn til. Hva har de makten og myndighetene TENKT om Gud? De hadde hørt ham si at den som synder skal DØ. Så synder de, men dør ikke! SPARER DEM!

BÆRER OVER med de synder som før var gjort! Utfører IKKE den endelige dom over dem! I stedet for DET så tar han noen USKYLDIGE dyr og bekjenner folkets synd over DE! Og SLÅR DE (dyra) IHEL! Og så får de fortsatt leve det året. Og når ett år er gått, så er det på han igjen! Så skal et annet stakkars dyr, som ingen synd har gjort, GJE SITT LIV for DET årets synder! De selv fikk leve!

Og hva har DJEVELEN tenkt? "Hvor blir det av Guds RETTFERDIGHET?":

ER han rettferdig i det hele tatt? Er han ikke en slik gammeldags god bestefar, litt avfeldige, som sitter bort i ovnskroken og ser på barnebarna sine. Og hvis foreldra vil tukte og refse dem for noe galt de har gjort: "Nei, nei, nei...du må ikke gjøre det! Du må huske på han er liten, han forstår ikke bedre!" Bærer over med dem og klapper: "Stakkar! Det var synd! Han skulle selvfølgelig ikke ha gjort det, men vær snill med ham!"

Sådan så Gud ut i de FORRIGE TIDER.Han BAR OVER! Det var ikke noe ALVOR i dette at de skulle DØ! Nei da! Det var bare et SKREMSEL! Det lå ingen REALITET bak ordene!

Men hva de har tenkt og ikke tenkt, venner, så har Gud i ALLE de årene, ALLE de seklene, SETT FREM TIL GOLGATA! Og tenkte: "VENT LITT! VENT LITT! TIL TIDENS FYLDE! Så skal jeg STEVNE DERE INN for Golgata! Og DA, og DER, SKAL JEG IKKE VISE MIN NÅDE! Min BARMHJERTIGHET OG MISKUNNHET! Men jeg skal VISE, LEGGE FOR DAGEN, ÅPENBARE mitt VESEN! Min RETTFERDIGHET når det gjelder SYND!" Og når DEN mannen var naglet til et kors...jorden under ham SKALV! SOLEN BLE MØRK! Og GUD VENDTE SITT ANSIKT IFRA HAM! Og han skrek i mørket: "*Min Gud, min Gud! HVORFOR har DU forlatt meg!*" "At Peter har forlatt meg, at hele disippelflokken har forlatt meg, og de mange, mange andre som som lovpriste meg...det er forståelig! Men HVORFOR har GUD gjort det?"

Venner, da kunne Gud vende seg mot maktene og myndighetene og spørre: "Er jeg rettferdig? Bærer jeg NÅ over med synd? Eller SKJER NÅ REFFERDIHETEN FYLDEST? Selv om det er MIN EGEN SØNN som møter meg på synderes vegne, så SPARER JEG HAM IKKE!"

Der møtte ham bare forbannelse, dom og død! Han smakte Gudforlattheten! Selve helvete!

Så står der i Kol. 2, 15...et vidunderlig ord! Lær å lese det rett! Lær å lese slik at du TENKER som du har lest! De aller fleste troende de leser innabords og leser korrekt..."det står så"...de har ikke før lagt boken sammen og begynner å tenke angående sakene, så tenker de helt anderledes. Da tenker de og drar sine slutninger ut ifra seg selv. Så går alt i surr. Men hør nå:

"Han AVVÆPNET...han AV-VÆPNET...MAKTENE ...og MYNDIGHETENE...og så stillet ham DEM åpenlyst til

skue, idet han viste seg som SEIERHERRE over dem på korset."

Hvis de hadde INNVENDINGER mot Guds handlemåte, så FRARISTER han dem ALLE innvendingene. De hadde ikke mer de skulle ha sagt.

Han VISTE sin rettferdighet i den tid som nå er FORDI han hadde BÆRT OVER med de synder som før var gjort. Og det gjorde han for at HAN kan være rettferdig! Og så gjøre den rettferdig som tror.

La meg få si det slik. Venner, den gang jeg kom til Herren i 1905, for å bli FRELST, fra SYND og SKAM og ALLE dets FØLGER for tid og evighet...så rettferdiggjorde han meg. DØMTE meg FRI å være. TILREGNET MEG KRISTI USKYLD! Og lot meg gå fri! Og nå siterer jeg som om Gud spurte Djevelen: "Si meg, Satan, har jeg nå handlet rett? Er det RETTFERDIG...RETT FORSVARLIG handling...når jeg PÅ GRUNN AV det som skjedde på Golgata dømmer Bjerkheim for å være fri? Har du noe å anklage meg for når jeg gjør det for DET verkets skyld?"

Hva skal Djevelen si?

Ingen ting!

For han var VITNE til at Gud var RETTFERDIG.

SYNDEN, Adamsslekten i alt sitt vesen, FIKK sin dom! DØDEN ble utført i den ALLER VIDEESTE FORSTAND da DEN stedfortrederen ga sitt liv.

Så når jeg bekjenner at jeg er frelst, rettferdiggjort, dømt fri å være, så har det skjedd ved et RETT forsvarlig grunnlag!

Men hva hjalp det meg om Gud hadde tilgitt meg, gitt meg nåde? Spart meg, latt meg gå fri og sagt "du skal slippe"? Når det viste seg TIL SLUTT at Gud hadde INGEN RETT til å la en skyldig gå fri! Da ville det hele ha ramlet i grus! Og Gud ville ha vært like fortapt som jeg var fortapt!

Men Gud har lagt tingen slik til rette i sin evige visdom at han er UANGRIPELIG! Når han gjør DEN rettferdig som har troen på Jesus.

Det DER er fast grunn under føttene!

Du er ikke frelst derved at Gud har stukke noe under stolen. BÆRET OVER med det!

Men dere er frelst fordi Gud på RETTFERDIG VIS...så ingen makter og ingen instans HAR NOE Å INNVENDE imot det han har gjort. Han har frelst meg I EN ANNEN person.

Jeg skal begynne med å si lite grann om RESULTATET av dette, som er på VÅR SIDE.

Men jeg ØNSKER nå at dere alle sammen skulle SE det merkverdige, at FØR GUD GJORDE NOEN TING for å rettferdiggjøre deg og meg så har han FØRST GJORT NOE for at HAN SELV kan være rettferdig. Og det han gjorde er nettopp det jeg har snakket om. HAN STILTE KRISTUS TIL SKUE I HANS BLOD! Som en nådestol, der forlikelsen skjedde.

Nådestolen i den gamle pakt, den sto SKJULT inne i det aller helligste. Bare ypperstepresten så den når han gikk inn med blodet. Ingen andre. De andre bare HØRTE om den, og visste på grunn av det de hadde hørt, at presten var gått inn for å stenke sonofferets blod på nådestolen. Og så hørte de bjelleklangen hans når han gikk levende der inne. At Gud ikke hadde slått ham ihjel. Og så LEVDE de mennesker i TRO på noe som var skjedd inne i det aller helligste, som de aldri hadde sett. De hadde bare HØRT om det. Etter samme prinsipp som vi er frelst ved! Vi som sitter her har ikke sett Kristi død på Golgata. Vi har ikke sett hva som fant sted mellom himmel og jord da han hang der. Men vi har fått HØRE om det. Og så

TROR vi det! Det er forholdet.

Det var nådestolen SKJULT. Men det kom en dag da Gud bar den UT!

Og gjorde sin handling SYNLIG!

For ALL verden.

For ENHVER makt og myndighet.

"Han stillet ham TIL SKUE i siit BLOD for å VISE sin rettferdighet." Så kunne han si: "Spør Djevelen, andre makter og myndigheter. Er jeg NÅ rettferdig? Pass nå på om deg jeg nå gjør er riktig. Så har dere nå noe å innvende så SI FRA! Eller så må dere TIE FOR BESTANDIG!" Omtrent som når de gifter folk i Amerika. De gjorde det slik i Norge også før, men jeg har aldri sett og hørt det her. Men jeg ble vitne til det i Amerika, jeg var med i bryllup. Jeg kom så på latteren at jeg holdt på å skjemme meg ut! Der sto bruden og brudgommen i kirken. Og så hadde presten fått ringene deres. Det var navn i dem. Så holdt han de to ringene i hånden og sa: "Vil du ha han der?" "Ja." "Og vil du ha henne?" "Ja." Presten: "Hvis her er noen til stede som har noe IMOT denne forbindelse, han må si fra NÅ! Eller også TIE for bestandig!" Så ventet han litt, der var ikke et kvekk. "Værsegod!" Så fikk de hver sin ring. Og så erklærte han dem for å være rette ektefolk.

Til å begynne med så satt jeg å lo. Og etterpå satt jeg og tenkte på det som skjedde på Golgata, og begynte å høre Gud si til hver instans, makt og myndighet: "Har dere nå å innvende så SI FRA NÅ! Eller så holdt kjeften! For bestandig!"

Venner, Djevelens munn, og enhver høyere makts munn, er STOPPET! For tid og evighet. Gud har handlet RETT! Rettferdigheten har fått sitt!

Og når han rettferdiggjør ENKELTVIS, det mennesket som tar imot vitnesbyrdet om hans verk i Kristus Jesus, så er det også RETT forsvarlig. Der er ingen ting å innvende mot det.

Nei...jeg tror ikke vi skal gå lenger, så holder vi tiden for en gangs skyld. For skal jeg begynne på det andre så river jeg det så istykker.

Dette var altså lite grann om det RESULTAT som foreligger på GUD av den forlikelsen.

Han har VIST seg å være rettferdig. Og han ER rettferdig. Og KAN nå gjøre den rettferdig som tror på Jesus Kristus.

Jeg vet ikke om dere MERKER uttrykket, når jeg ALLTID når jeg snakker om slike ting, bruker gjerne uttrykkene: "DET VERK som GUD har utført i sin Sønn." jeg bruker ikke til vanligvis å si: "FOR JESU SKYLD!" For DET verks skyld som JESUS utførte på Golgata. Jeg gjør ikke det. Venner, det som skjedde på Golgata var ikke Jesu verk. Det var GUDS verk.

Vi leste i går i Johannes brev at *"i DETTE er GUDS kjærlighet åpenbart, at HAN sendte sin Sønn til verden for vi skulle leve ved ham. Og i dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss. Og SENDT sin Sønn til soning for være synder."* I DETTE er kjærligheten.

Jeg har hørt mange som snakker om Jesus og fremstiller på en slik måte at jeg kan ikke svelge det, det er helt umulig. GUD kommer vekk fra meg! FRYKTEN og REDSELEN for GUD VEDBLIR! Og være i samvittigheten. Jeg får IKKE SE GUD! I alt det snakket om Jesus. De fremstiller omtrent slik, at Guds kjærlighet til oss, Guds godhet og Guds veldighet imot deg og meg, det er RESULTATET og FØLGEN av at Jesus døde for oss! Men venner, det er å snu tingen helt opp ned!

SANNHETEN er at det er KRISTI DØD OG SONING som er RESULTATET og FØLGEN av Guds evige kjærlighet og nåde!

Gud BEGYNTE ikke å elske først den dagen da Kristus var død!

Han hadde elsket FØR det! Ellers så hadde ikke Jesus blitt naglet til korset.

"SÅ elsket Gud verden"!

"Så elsket GUD verden at HAN ga sin Sønn, den enbårne..."!

Så BAK Golgata, så BAK alt som skjer i forbindelse med Kristus Jesus, ser jeg en Gud som elsket oss med en EVIG kjærlighet, og ser den nåde ÅPENBART og AVSLØRT som var gitt oss FRA EVIGE TIDER! Men NÅ er kommet for lyset.

Der sto en predikant i et privat hus på landet og hadde møter, masse folk. Huset var stort, det var to svære stuer, kjøkken, og gang tvers over på midten. Og ut fra den ene stuen var der et stort kammer. Samtlige rom var fulle av mennesker. For at alle skulle høre best mulig så sto predikanten i gangen og talte. Han kom inn på dette om forsoningen og frelsen i Kristus Jesus og sa: "For at dere skal forstå bedre det jeg nå snakker om skal jeg bruke et bilde. La oss tenke oss at disse rommene her er verden. Her inne i dette rommet er vi, det er verden. Ute i det rommet der, der er Gud, der har han reist sin trone og tatt plass på den. Vi der inne har syndet mot ham der. Hansd vrede er opptent. Så har han grepet om døden og dommens sverd. Han har reist seg, han er på vei ut for å utføre dommen og straffen over oss i denne stuen. Men hva skjer? Jo...her i gangen stilte Jesus seg, og så rammet sverdet og slaget HAM! Og så gikk vi der inne fri."

Var ikke det stort, folk?

Og mange syns det var så stort at de GRÅT.

"Å nei, den velsigna snille Jesus! Han som KOM I VEIEN for Gud så han ikke fikk fullbyrdet sin hensikt og SLÅ OSS IHJEL der inne!"

Jeg hadde så brennende lyst å bryte av og si: "Unnskyld, det du nå har sagt er korrekt. Jeg er med på det at vi her er verden. Og at vi har syndet mot Gud. Og jeg er med på at han har tatt dommen og dødens sverd og så skal dømme oss. Jeg er med på det. Og jeg er med på det at slaget rammet Jesus her i gangen. Men det er HALVPARTEN av evangeliet. Takk, skal vi nå få resten?" ...ville jeg ha sagt. Og hadde han så spurt meg: "Hva er resten?" ville jeg bare ha svart: "Vil du være så vennlig å opplyse oss om HVEM det var som fikk Jesus til å stå i gangen?"

Var det hans eget påfunn?

I min Bibel står det at det var Gud som elsket oss her inne SÅ , at HAN gav sin Sønn og stilte ham i gangen! Han ikledte seg selv kjøtt og blod og tok dommen og straffen på seg!

Derfor kaller jeg det GUDS verk! I Kristus Jesus.

Og DERFOR står det også i Bibelen:

Si GUD og FADEREN takk i alle ting i Kristus Jesus!

